

Sygn. akt V CSK 318/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości Spółdzielczej Kasy
Oszczędnościowo-Kredytowej w D.
przeciwko A.M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 25 listopada 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z takim ukształtowaniem przesłanek dopuszczalności skargi kasacyjnej, cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia tychże przesłanek, które, w sposób nie budzący wątpliwości, mają charakter publicznoprawny i tylko one mogą stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania; na tych bowiem jedynie przesłankach Sąd Najwyższy, na etapie tzw.

przedsądu, może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Sąd Najwyższy rozpoznając skargę kasacyjną nie działa jako sąd trzeciej instancji, stąd też poza jego kognicją pozostają te procesowe i materialnoprawne wady rozstrzygnięcia, które zwykle decydują o powodzeniu zwykłego środka zaskarżenia, nie jest bowiem jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Powód wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., tj. występowanie w sprawie zagadnienia prawnego i oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Wątpliwość prawną skarżący ujął w zapytaniu: „czy strona powodowa po przekazaniu sprawy na podstawie art. 505³⁴ § 1 k.p.c. do sądu właściwości ogólnej pozwanego, zobowiązania jest bez wezwania sądu do przedłożenia dowodów, których zgodnie z art. 505³² § 1 k.p.c. nie dołącza się do pozwu wniesionego w trybie elektronicznego postępowania upominawczego, pod rygorem oddalenia powództwo jako nieuzasadnionego, mimo braku podstawy prawnej kształtującej taki obowiązek procesowy powoda ?”

Zagadnienie, które skarżący sformułował, nie jest nowe. Wątpliwości ujęte w zapytaniu skarżącego Sąd Najwyższy już rozstrzygnął. W uchwale z dnia 25 czerwca 2015 r., III CZP 33/15 (OSNC 2016/6/68) wyjaśnił, że po przekazaniu sprawy przez sąd prowadzący elektroniczne postępowanie upominawcze do sądu właściwości ogólnej na podstawie art. 505³³ § 1 k.p.c. nie wzywa się powoda na podstawie art. 130 § 1 k.p.c. do usunięcia braków formalnych pozwu przez przedłożenie odpisu pozwu wraz z załącznikami oraz gdy sprawa rozpoznawana jest w postępowaniu uproszczonym przez złożenie pozwu na urzędowym formularzu. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że wykładnia art. 505³³ i art. 505³⁷ k.p.c. prowadzi do wniosku, iż umorzenie postępowania może nastąpić jedynie w razie nieusunięcia braków formalnych pozwu przez niewykazanie umocowania lub nieuiszczenie brakującej opłaty od pozwu. Nie ma natomiast podstaw do rozszerzania tego skutku w drodze analogii na pozostałe braki formalne, jak również do stosowania mechanizmu wzywania strony na podstawie art. 130 i 130¹ k.p.c. pod rygorem zwrotu pisma. W interesie strony leży uzupełnienie wcześniej

złożonego pozwu przez dołączenie wymienionych w nim dowodów służących osiągnięciu celu procesu w postaci uwzględnienia powództwa. Powód powinien dołączyć wskazane wcześniej dowody, mając na względzie skutki procesowe wynikające z tzw. ciężaru wspierania postępowania (art. 6 § 2 k.p.c.) i sankcje przewidziane w art. 207 i 217 k.p.c., których stosowanie wiąże się z rygorem pomijania spóźnionych twierdzeń i dowodów oraz konsekwencje związane z nieudowodnieniem swoich twierdzeń w postaci oddalenia powództwa. Wzywanie strony do uzupełnienia braków w postaci przedłożenia odpisu pozwu wraz z załącznikami (lub do złożenia pozwu na urzędowym formularzu) nie jest uzasadnione również z tego względu, że wymagania te nie były aktualne w chwili składania pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Przytoczone uzasadnienie powyższej uchwały zawiera więc kompleksową odpowiedź na zagadnienie prawne sformułowane na potrzeby skargi kasacyjnej, co prowadzi do wniosku, że w sprawie nie występuje wskazana przez skarżącego przesłanka istotnego zagadnienia prawnego.

Brak również podstaw do przyjęcia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przesłankę tę powód uzasadnił w ten sposób, że odwołał się do zarzutów zawartych w procesowej podstawie kasacyjnej wyrażając przekonanie, że są one uzasadnione, te zaś m.in. dotyczą niezastosowania art. 130 § 1 k.p.c. a także nieprzeprowadzenia przez sąd dowodów z urzędu. Biorąc pod uwagę treść uzasadnienia powołanej uchwały jasno wskazującej obowiązki procesowe powoda, nie ma wystarczających podstaw do przyjęcia, że w badanej sprawie ta przesłanka wystąpiła.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw